

velvillige Modtagelse, som Lovforslaget har faaet hos de tvende ærede Medlemmer for 1ste Kreds (Nellemann og Oct. Hansen), skal jeg kun tilføje nogle enkelte Bemærkninger i Anledning af den Kritik, som de ærede Talere have fremsat over for forskellige Enkeltheder i Lovforslaget. Det er klart nok, at der i de Bestemmelser, som findes i Loven, kan være Udtryk, der ere mindre tydelige, og det er i saa Fald ønskeligt, at disse Udtryk blive rettede, hvilket jo forhaabentlig ogsaa vil ske, naar vi saa Lejlighed til at forhandle nærmere med hverandre i et Udvalg. Over for det ærede 1ste Medlem for 1ste Kreds skal jeg indrømme, at navnlig Bestemmelserne i § 5, hvor der tales om Virkningen af Mandens Naturalisation i et andet Land for Hustru og Børn ingenlunde ere klare. Meningen med „Barn“ har ganske sikkert været „ægte Barn“, men det bør selvfølgelig siges, og i det hele taget trænger denne Paragraf maasse nok til at gøres noget tydeligere, dog vil man ikke kunne se bort fra den Banskfelijkheid, som altid vil opstaa paa Grund af de forskellige Retsregler, som gælde vedrørende Myndighedsalderen i de forskellige Lande. Jeg behøver her blot at nævne Forholdet mellem Sverige og Danmark for at nævne et praktisk Eksempel. Da Myndighedsalderen er forskjellig der, vil der jo — saaledes som det ærede Medlem ogsaa oplyste — ret vel kunne fremkomme Tilfælde, hvor det vil være tvivlsomt, om den Person, der er imellem 18 Aar — den danske personlige Myndighedsalder — og 21 Aar — den svenske personlige Myndighedsalder — har vundet den svenske Statsborgerret og derigennem har tabt sin danske Indfødsret eller har bevaret sin danske Indfødsret. Det maa vist afgøres ad videnskabelig Vej, hvilke Regler man der skal følge, og jeg tror ikke, at man skal komme ind paa i Loven her at søge at klare de Banskfelijkheid, som i saa Henseende frembyde sig. Det bliver jo i Virkeligheden Afgørelsen af Spørgsmaalet om, hvorvidt Individets personlige Forhold skulle bedømmes efter det ene eller det andet Lands Lovgivning, efter Opholdslandet eller efter det Lands Lovgivning, hvori den paagældende Akt, som skulde bevirke Forandringen i hans Forhold, foregaar, altsaa her i Sverige. Saa vidt jeg kan skønne, vil i det fremdragne Tilfælde den paagældende Person, der er 19 Aar gammel og er her i Landet, bevare den danske Indfødsret, for saa vidt man efter dansk Lovgivning altid vil fastslaa, at hans personlige Myndighedsforhold skulle bedømmes efter dansk Ret. — I § 7 er der jo for saa vidt ogsaa en Utydelighed til Stede,

som Paragraffen kun taler om Enke, men derimod ikke om fraskilte og fraseparerede Kvinder. Og saa det er et Punkt, som trænger til Overvejelse, om man ikke skulde klare det nærmere i Loven. Forholdet er saaledes, at Kommissionen er gaaet ud fra, at den fraskilte Kvone er stillet lig med Enken, medens derimod Hustruen, der er separeret fra Manden i Henseende til Bord og Seng, vil være at stille lige med den gifte Kvone.

Det højtærede 1ste Medlem for 1ste Kreds talte dernæst om de Følger, som § 6 kunde drage efter sig, nemlig at den Kvinde, der gifter sig med en Mand, der ikke er dansk Statsborger, derigennem taber sin danske Indfødsret og saaledes ogsaa taber den Adgang, som hun maatte have til Klostre og Stiftelser. Der er jo i § 11 fastsat Overgangsbestemmelser med Hensyn til Lovens Virkning, idet der i første Stykke er givet den Bestemmelse, at de Kvinder, som ved Lovens Ikrafttræden leve i Ægteskab med danske Statsborgere, have dansk Indfødsret, men den gælder altsaa ogsaa de fremmede Kvinder, der ere gifte med danske Statsborgere. For deres Vedkommende har man ment, at man burde lade Lovens Regler om Ægteskabets Virkning med Hensyn til Statsborgerretten træde straks i Kraft, ogsaa for de allerede stiftede Ægteskaber, idet man herigennem kun vil komme til at give den fremmede Kvinde, der er gift med en dansk Statsborger, Rettigheder, som hun ikke havde i Forvejen. Men derimod det omvendte Tilfælde, at en dansk Kvinde gifter sig med en fremmed, er et Forhold, der falder ind under Paragraffens andet Stykke, under den almindelige Regel, nemlig at Loven i øvrigt kun kommer til Anvendelse, saafremt det Forhold, der begrunder Erhvervelse eller Fortabelse af Indfødsret (Statsborgerret), ligger efter Lovens Ikrafttræden. Altsaa for den danske Kvinde, der gifter sig med en fremmed, vil der ikke ske nogen Forandring i hendes Retsstilling, medmindre Ægteskabet indgaaes efter Lovens Ikrafttræden. For saa vidt det er indgaaet før Lovens Ikrafttræden, bliver hendes Retsforhold i den Henseende uforandrede. Der er saaledes her kun Spørgsmaal, forekommer det mig, om man skulde optage en Bestemmelse, hvorved der reserveredes danske Kvinder, der giftede sig med fremmede, men efter Lovens Ikrafttræden, Ret til at bevare deres Afgang til Klostre og Stiftelser, men jeg tror ikke, der vil være tilstrækkelig Føje dertil.

Det ærede 4de Medlem for 1ste Kreds (Oct. Hansen) paapegede en Utydelighed i § 7, for saa vidt Ordet „dansk“ ikke ogsaa er henført til Enke, medens det for Tyde-